

Slovenščina - Slovenian

Kaj je mogoče...

Avtor: John Shortell

Avtorske pravice © 2004 do 20 21

To je zgodba, ki vas bo presenetila in morda celo težko sprejeli, kaj se je v resnici zgodilo. Če ste doživeli " čudež kot " dogodek sami , ali bil priča enemu , zdaj veste, da niso sami in da " je ok, da se govori o tem. Veliko teh čudežev se zgodi in ljudje jih zavračajo zaradi odnosa tistih okoli njih. Bil sem blagoslovljen z mamo, ki je verjela v čudeže in to spodbujala v meni.

To ni ne le zgodba, da " S priložnost za vas, da se naučijo, da je vse mogoče v svojem življenju. Skozi zgodbo bom govoril o tem, kar sem se naučil in kako sem prišel, da sem lahko vadil in razvil te veščine , ki jih po mojem mnenju imamo vsi.

Nisem samo ugibal, kaj je potrebno , čeprav sem že v začetku zaupal tistemu, kar sem intuitivno vedel, in pri 28 letih sem začel aktivno trenirati , vaditi in razvijati te sposobnosti do te mere, da ta zgodba ni bila le mogoča , ampak morda, morda celo neizogibno . Moj namen vam je pokazati, da se lahko teh veščin naučite in v svojem življenju ustvarite spremembe, ne glede na okoliščine, v katerih ste .

Če vas zanima, da ponovno pridobite nadzor nad svojim življenjem in okoliščinami, preberite in stopite v stik z mano, da bomo lahko začeli postopek tudi za vas. Če že vse nadzorujete in vam to gladko pluje , ste podobni meni. Nisem iskal nič takega, kar ponujam tukaj , ker sem bil že uspešen in sem že v svojem življenju ustvarjal manjše čudeže. Kaj sem spoznal je, da tisto, kar je na voljo, ko sem bil 28 omogočajo d mi enostavno učiti druge narediti točno to, kar sem naredil. Velik del svojega življenja bi rad govoril o tem , da drugi in niso bili v mestu, ki jih je sprejela ali razume, kaj sem delitev okoli. Mogoče si to tudi ti. Z nekaterimi od nas je naša lekcija, da postanemo boljši pri deljenju z drugimi tistega, kar že poznamo. Za nekatere od vas je učenje teh informacij zase .

Karkoli že je za vas, vam zagotavljam, da je tukaj vrednost za vas, čeprav samo, da bi prebili led, da so stvari, za katere smo mislili, da so nemogoče, v resnici možne in lahko celo postanejo verjetne ...

V redu, zgodba je taka, da sem zaspal za volanom svojega avtomobila in naletel na glavo, tisti večer pa sem končal na oddelku za intenzivno nego in zdravstveno osebje ni pričakovalo, da bom preživel noč. Naslednji dan so mi hoteli vzeti 1,5 pljuča in nekatere druge organe ... 2,5 dni kasneje sem odšel iz bolnišnice brez operacije.

Torej... ..

Kaj je mogoče, ko

- Vem svoj namen
- Zaupam si do te mere, da sem pripravljen slediti svoji strasti in želji srca ter cenim svojo občutljivost in navdih

Življenje pred prometno nesrečo

Za m y življenju sem vedel, da bi pomagali ljudem sebe in svojo notranjo intuicijo zaupati. Začel sem podjetje, ki je učil ljudi, od kod prihajajo, kam gredo in zakaj so tukaj, da se duhovno razumejo. Ta honorarni učitelj sem učil od leta 1987 .

Namesto, da bi razvijal to duhovno dejavnost, sem se zmotil in se lotil drugega posla .

Ko je moje podjetje raslo in se je resnično razvijalo, je bilo to zato, ker sem bil osredotočen na pomoč ljudem pri njihovem zdravju, medtem ko sem pridno delal na svojem zdravju. Jemala sem neverjetno močna prehranska dopolnila in z vsemi delila svoje rezultate (ki so bili morda posledica teh dodatkov) .

To je bilo, ko sem začela jemati te dodatke, da se stvari zdelo, da se začeti spreminjati v mojem telesu. Naučil sem se dolgo časa nazaj, ko je nekdo jemlje dodatke in jih niso opazili nobene razlike, potem so dodatki lahko zadostujejo za tem, da potrebe osebe. Gledanje ljudstva živi sprememb, in glej ing jim zdi, da ponovno pridobiti njihovo zdravje in osvoboditi ding se od bolečine, ki so prišli, da preprosto sprejeti, je zelo navdihujoče zame. Večino svojega življenja sem preživel v bolečinah in nihče ni znal razložiti preprostih resnic, ki so, ko sem jih uveljavil, močno vplivale na moje zdravje. Takrat sem se zelo osredotočil na pomoč tistim, ki so kdaj potrebovali pomoč.

Obljubil sem si, da bom, ko bo moj preostali dohodek od tega zdravstvenega podjetja dosegel 5000 USD na mesec, pomagal ljudem, da se bodo duhovno razumeli in spoznali potovanje skozi življenje. Moj dohodek je še naprej naraščal nad 10.000 USD na mesec in pozabil sem na obljubo. Moj poudarek je bil predvsem na ustvarjanju večjega dohodka. Nekako sem začel poslušati ljudi okoli sebe, katerih cilj v življenju je bil denar. Nisem se zavedala, da sem zašla v tisto, **kar** želim početi s **svojim** življenjem.

Kako pogosto se zgodi, da tisto, za kar joče naše srce, odlašamo, dokler se ne zgodi kaj drugega. Za večino ljudi je to danes pogosto povezano z denarjem.

Takrat je bilo to

Prometna nesreča 29. junija 2003

Ta vikend sem na podeželju vodil tabor vodenja za vodilne v našem zdravstvenem poslu. Vsi so bili utrujeni in so se v nedeljo sredi popoldneva odpravili proti domu.

Odšel sem okoli 16. ure, ko sem imel na poti domov na večerjo z nekaterimi strankami. Lynette (moja tedanja žena), Helen (moja sestra) in nekateri drugi so ves čas vztrajali, da mora kdo potovati z mano, da mi dela družbo. Bilo mi je zelo jasno, da bom šel sam.

Odšel sem zelo dobre volje, zelo zadovoljen z delom, ki smo ga opravili konec tedna. Vikend je bil namenjen pomoči ljudem, da so odgovorni za svoj uspeh in spoznanju, da imajo nadzor nad izidi v svojem življenju.

Prišel sem v mesto približno eno uro po triurnem potovanju in bil sem zelo utrujen in zaspan. Na drugi strani tega mesta sem zaspal za volanom. Očitno je nekdo sledil in rekli so, da sem začel tkati, a sem ostal ob strani ceste in tudi začel upočasnjevati.

Moj avto je zapeljal čez cesto skozi nasprotni promet in ko sem zapeljal v jarek na drugi strani ceste, se je varnostna blazina napihnila in zbudila sem se. Ko se zračne blazine napihnejo, se avto napolni z belim prahom in tako nisem videl ničesar. Nisem mogel ugotoviti, zakaj ne vidim ničesar.

Ker nisem videl ničesar, nisem vedel, kam naj usmerim avto, in ob desnih stranskih vratih sem zadel škrbino, bolj sem zavil v levo in nato udaril v nasip s cevjo (dovoz) in dve sprednji pnevmatiki sta počili. Nato sem na desni zadel vratnico in zavil še bolj levo. Čutila sem, da avto gre ob robu velikega nasipa, ki se spušča. To je bil globok odtok "V". Bil sem na dnu odtoka, ki je šel vzdolž njega.

Prah iz zračnih blazin se je zdaj dovolj znižal, da sem videl, kako električni drog prihaja pred mano ... zelo hitro. Poskusil sem se umakniti in avto se sploh ni odzval na volan (pozneje sem ugotovil, da so se gume razletele).

Takoj, ko sem zagledal, kako se drog dviga , mi je življenje švignilo mimo oči . Videl sem Lynette (takratno ženo) in Amber (hči 3 leta) in moj namen in vedel sem, da to ni moj čas za smrt.

Odločno sem rekel svojim angelom

"To ni to, moji časi niso iztekli!"

V trenutku, ko sem to rekel, je v avto prišla bela svetloba od zgoraj in me obkrožila z vrtničenjem ter zavila v kokon zaščitne energije. Hkrati sem dobil vizijo avtomobila, ki se je zaletel v drog in prišel počivati z mano v njem, nato pa sem hodil okoli prednjega dela avtomobila z dvema moškima, ki sta mi pomagala, eden na obeh straneh od mene. Potem sem VEDEL, da bom v redu.

Sprostil sem se in se predal nesreči, saj sem vedel, da bom v redu. ***Sploh me ni bilo strah in sem popolnoma zaupala .***

Ves čas sem ostal pri zavesti in ko se je avto ustavil, sem vedel, da so moje poškodbe prsnega koša resne, a nikoli niti za delček sekunde nisem dovolil nobene misli, da bom umrl. Zaupal sem v vizijo, ki sem jo dobil od svoje ekipe duhovnih pomočnikov, kako sem se oddaljil od nesreče in da je vse v redu.

Avto je udaril v drog (policija je ocenila 85 km/h) na sredini sprednjega dela avtomobila in se nato ustavil. Oseba, ki me spremlja, je rekla, da sem pospešil v drog. Očitno se to zgodi, ko se ljudje ne zavedajo, da so pritisnili na plin, ne na zavoro.

Avto se je ustavil in obupano sem se trudil, da bi dobil zrak v pljuča. Bil je kot, da bi me pihalo (kasneje sem ugotovil, da se mi pljuča napolnijo s krvjo).

Nikjer ni bilo krvi. Pravzaprav je bil edini rez, ki sem ga dobil po nesreči, majhen rez na desni goleni, ki je pritekel le en centimeter krvi.

Dva moška sta pritekla do moje strani avtomobila in zavpil sem, da avto gori (prah iz zračne blazine je bil videti kot dim), poskušali so odpreti vrata avtomobila in so jih od električnega udara odvrnili nazaj.

Ugotovili smo, da je avto elektrificiral avtomobilski akumulator.

Sedaj sem si lahko malo oddahnila.

Previdno sem pograbil zvitek gotovine 700 dolarjev, ki sem ga imel v konzoli in v mobilnem telefonu.

Nekajkrat so poskušali odpreti vrata, dokler niso odprli voznikovih vrat, tako da so prste položili na vrh vrat, kjer so bila zapognjena, nato pa so potegnili. Ves čas, ko so držali vrata, so doživljali električni udar. Vsaka plošča na avtu se je ukrivila. Avto je bil precej krajši! Voznikova vrata je poškodoval tudi panj v jarku.

Ko so bila vrata odprta, so rekli, da se ne dotikajte nobenega kovinskega dela. Zato sem se zelo previdno zavihnel in se sam odpravil ven. Moža sta se prijela za roko in me vodila do prednjega dela avtomobila, ko sem sedel. To se je zgodilo tako kot moja vizija.

V srcu sem vedel, da bom, če ležim, umrl. Vedel sem, da bom v redu, če bom ostal sedeti. Sedel sem z dvignjenimi koleno in držal roke za prsi ter glavo sklonil naprej. V trenutku, ko sem se usedla, sem začela usmerjati energijo v svoje telo in v mislih videla, da se vse v notranjosti popravlja bolje kot prej. Vsako sekundo sem bil osredotočen na delo pri obnovi telesa.

Povsod so se ustavili avtomobili.

Zračne blazine so pri nesreči z več trki neučinkovite, saj se sprožijo ob prvem trku, ki je bil v moji situaciji jarek in ne takrat, ko sem ga potreboval. Zračna blazina je bila takrat neuporabna, ko sem udaril v drog (pravzaprav so iz volana štrleli vijaki, kjer sem jo udaril).

Zimska nedelja popoldne je bila 17.00, še vedno malo svetlobe, vendar je bilo hladno, oblačno s pihajočim hladnim vetrom.

Ljudje so prišli.

Zraven mene je prišla ženska in rekla, da je medicinska sestra. Postavila mi je več vprašanj, za katera se spomnim, da sem bila v redu, a zelo bolela in imela težave z dihanjem.

Nekdo je namenil toploto okoli mene srebrno "vesoljsko odejo". Hladen vetrič mi je pihal po hrbtu.

Lynette je potovala približno eno uro za mano, zato sem vedel, da jo moram poklicati. Vedel sem tudi, da še ni v dosegu mobilnih naprav. V njenem avtu sta bila Amber, April (pastorka) in moja sestra Helen, ki je bila zelo noseča z dvojčki.

Poklical sem in pustil sporočilo,

"Živjo, srček, samo da ti sporočim, da sem imel malo prang in me odpeljejo v bolnišnico na pregled. Vse je v redu."

Nato sem poklical Michaela, mojega bližnjega prijatelja, ki je bil v taborišču in je živel v mestu, skozi katerega sem pravkar prišel, ki je bilo oddaljeno le 10 minut.

Poklical sem in rekel:

"Michael, imel sem hudo prometno nesrečo in potrebujem vašo pomoč. Lynette bo kmalu zraven in potrebujem te tukaj, ko pride, jaz sem pri takšnih in drugačnih izklopih. "

Michael je prišel na prizorišče v približno 10 minutah

Michael sem prosil, naj poišče dva moška, ki sta me spravila iz avta, saj sem se jim želel zahvaliti. Michael se je vrnil k meni in rekel, da bi se moral NOBODY dotakniti avtomobila, saj je palica, ki sem jo udaril, nosila 66.000 voltov in da so se izolatorji zlomili, tri žice pa so se kratko spojile po drogu in skozi avto. Rekel je, da bi verjetno umrl vsak, ki bi se dotaknil avtomobila.

Premikal se je skozi množico in vse vprašal, če vedo, kdo sta dva fanta, ki sta me spravila ven. Ni jih mogel najti in ljudje so rekli, da nihče ni zapustil kraja nesreče.

Prišla je policija in me vprašala, če sem sam v avtu. Samodejno sem rekel "ne" in sploh nisem razmišljal, zakaj me sprašujejo. Odšli so in se vrnilo in me spet vprašali, ali sem sam v avtu, in spet sem rekel "ne". Vrnili so se tretjič in s precejšnjo zaskrbljenostjo v glasu vprašali "je bil kdo v avtu z vami?". Spoznal sem, zakaj me sprašujejo, ko iščejo truplo. Bil sem presenečen, da sem rekel Ne in zdaj rekel "Ne, nikogar ni bilo v avtu z mano".

Prišlo je reševalno vozilo.

Reševalec rešilca mi je postavil nekaj vprašanj. Nato je ugotovil, da moram v večjo bolnišnico v najbližje mesto

Reševalci so me poskušali položiti na hrbtno ploščo. Premaknili so me le 2 cm nazaj in zavpil sem, naj neham. Bolečina je bila neverjetna in vedel sem, da me zaradi vse napetosti v telesu ne morejo tako znižati. Nato so me spet premaknili v pokončni položaj.

Moral sem močno držati svoje telo, da sem ga zaščitil z očitnimi zlomljenimi rebri. Vedel sem, če bi me spustili tako, kot so nameravali, da se bo zgodilo nekaj groznega, da bi to lahko povzročilo celo mojo smrt.

V glavi sem angele vprašal: "Kaj bom storil?"

Moji angeli so rekli, da moram biti trden in prevzeti oblast ter jim povedati, kaj naj storijo. Moji angeli so mi rekli: "Ponovi ljudem, kar ti govorimo."

Zato sem moškemu iz rešilca zelo odločno ponovil, kar so mi govorili moji angeli, a mu niso povedali, od kod prihajajo navodila,

"To bomo storili, nekaj moških bo držalo hrbtenico navpično močno navzdol ob mojem hrbtu in počasi vse močneje pritiskalo, dokler ne bom sprostil vseh mišic (ki so bile izredno tesne, ker me niso držale skupaj) in dovolil bi, da deska prevzame vso mojo težo. Ko bi se počutila sproščeno in bi sprostila mišice, bi se potem popolnoma naslonila na desko. Potem lahko na moj signal začnete spuščati desko zelo počasi in gladko, da ne zategnem več mišic navzgor. Ko me spustijo, me lahko pomaknete po deski. To bo trajalo približno 15 minut "

Psihično sem se zbral, ko sem na tej točki odpustil, sem moral tem moškim in svojim angelom popolnoma zaupati. Vedel sem, da dajem svoje življenje v njihove roke. To so storili in rekel

sem, naj začnejo spuščati mene in desko, vendar je moralo biti gladko in počasi! Trajalo je nekaj časa. Ko so me spustili, sem jim rekel, naj me popeljejo po deski.

To so storili in me nato dvignili na voziček.
Moški reševalec je prišel z mano zadaj.

Nekoč je v rešilcu rekel, da mi bo dal morfij in rekel sem "ne".
Vprašal me je: "Te ne boli?" Rekel sem: "bolečina, kakršne si niste mogli predstavljati, neverjetna bolečina".
"Zakaj torej nočeš morfija?" je vprašal.

Odgovoril sem: "Bolečina je edina stvar, ki me pripelje do planeta Zemlja. I kn o w v mojem srcu, da če sem imel morfija, da bi preprosto visečih off v smrt. I kn o w bolečine sem jaz vodenje temelji na zemlji, vodenje mi prisotni na to, da sem še vedno ha sem fizično telo ".

"Želim biti" s tem ", ko pridemo v bolnišnico in čutiti, kaj se mi dogaja, da bi jim lahko natančno povedal, kaj se dogaja." . S tem sem si tudi v prihodnje prizadeval, da bom v bolnišnico prišel živ in pripravljen osebju dati pomembne informacije. Nikoli nisem razmišljal o smrti . Tako sem v naslednjih dneh neprestano govoril o svoji prihodnosti in o tem, kaj se bo dogajalo. To ni bila zavestna izbira, ampak rezultat mojega neomajnega prepričanja, da bom živel.

{kot otrok sem si pogosto zabodel prste na nogah in bil ranjen s tako močno bolečino. Nekega dne sem svojega angela vprašal, kako lahko odpravim tovrstno bolečino, moj angel je rekel: "bolečine ne moreš odpraviti, lahko pa jo sprejmeš, bodi eno z njo, zavedaj se, da ima svojo funkcijo." Zato sem si mislil, kaj je namen bolečine? Spoznal sem, da mi je bolečina povedati, da je nekaj narobe in da to področje mojega telesa potrebuje pozornost. Zato sem svojega angela spet vprašal: "Ali je bolečina pokazatelj področja v mojem telesu, ki potrebuje pozornost?" Odgovor je bil "da".

Nato sem vprašal: "Torej, če priznam, da je bolečina opravila svoje in se zdaj popolnoma zavedam pozornosti, ki jo območje potrebuje, in začnem ukrepati, potem bolečina ni več potrebna?" odgovor je bil "da".

To sem začel vaditi že kot otrok, mislim, da takrat, ko sem imel ta pogovor s svojimi duhovnimi pomočniki (angeli), nisem bil star več kot 10 let, in kar sem se naučil o bolečini, je delovalo. Razumel sem, kako usmerjati energijo na področje, ki potrebuje zdravljenje, saj sem razumel polaganje rok in kako močno je to za zdravljenje. Lahko bi si zabodel prst na nogi in takoj sprejel sporočilo o bolečini ter sprejel zavezano dejanje

- 1) sprejmite sporočilo o bolečini in se mu zahvalite, da opravlja svoje delo,
- 2) usmerjanje energije v območje
- 3) popolnoma se sprostite, odložite vsako misel, da bolečina "boli", le da pošilja sporočilo, ki je zdaj sprejeto.
- 4) Bolečina bi se takoj zmanjšala in pogosto popolnoma izginila. }

Reševalec, ki je bil z mano, je rekel, da je bila vožnja do naslednjega manjšega mesta naporna, in rekel sem v redu.

Potovali smo počasi in brez siren (glede luči nisem prepričan)
Vožnja je bila počasna in boleča.

Čutila sem vsak udarec in vsako gibanje je bilo izjemno boleče. Osredotočila sem se na to, kako želim, da je moje telo fit, zdravo, močno in dobro. Vizualizirala sem si svoje telo kot ozdravljeno in popolno.

Kmalu po odhodu v bolnišnico mi je zazvonil mobilni telefon in videl sem, da grem na sestanek, ko sem imel nesrečo. Rekel sem, da moram sprejeti klic. Moral sem ji dati vedeti, da ne bom prišel, saj sta ona in njena družina pričakovali mene na večerji. Rekel je, da ne bo odpravil naramnice za vrat. Ko je telefon zvonil, sem zelo strogo rekel, naj ga razveljavim, on pa le, če obljubim, da ne bom premaknil glave. Rekel sem Da in odvezal ga je. Vzel sem klic in rekel, da se ne bom mogel dogovoriti za sestanek in da bom moral za dva tedna prestaviti termin in ona je v redu. Opravičila sem se in se poslovila. Podzavestno sem si nastavljal, da moram nekaj iti, saj mi je bilo *popolnoma* jasno, da si bom čez kakšen teden opomogel in bil na tem sestanku.

Po mobilnem telefonu sem govoril tudi z Michaelom.

V bolnišnico sem prišel hkrati z Lynette in Amber. In Michael je prišel tudi s svojim avtomobilom.

Ko sem bil pripet, sem slišal moškega reševalca, ki je medicinskim sestram pripovedoval o meni, vendar ni mogel ničesar razbrati.

Bili smo v oddelku za nujne primere.

Želeli so mi odrezati oblačila in rekel sem jim, da jim ne bom dovolil, da mi odrežejo polo majico, saj je bila majica, ki sem jo nosila, zame zelo pomembna in sem jo želel nositi še naprej. Pojasnili so mi, kako težko bi ga bilo odstraniti, jaz pa sem rekel v redu, potem pa začnimo.

Izjemno me je bolelo, da sem ga spustil, saj sem moral dvigniti roke in jih zasukati.

Imel sem zlomljena rebra in zlom prsnice, pa še vedno brez zdravil proti bolečinam.

Prišli sta Amber in Lynette, Amber me je prijela za roko in me vprašala: "Očka, boš v redu?" Na tej točki so se vsi ustavili in med čakanjem na odgovor je nastala popolna tišina.

Obrnil sem glavo in jo pogledal v oči ter pokazal na vse medicinske sestre in zdravnike okoli sebe: "Vidite vse te ljudi, ki tečejo naokoli?" "Da" je odgovorila Amber.

"Vsi tečejo naokoli, ker se na tej točki ne zavedajo, da bom v redu!"

Na tisti urgenci ste lahko slišali panje. Nihče se ni premaknil ali rekel vsaj 15 sekund.

Amber se je nasmehnila in se sprostita, mi pa smo se še naprej držali za roke.

Nisem bil zavestno *poskušam* govoriti pozitivno in zavestno uporabljajo tehnike, kot rečeno o meni v moji prihodnosti, ampak to je tisto, kar se je zgodilo, je večina pogovorov in misli sem imel so bili o meni da je v moji prihodnosti počne nekaj z nekom. Tega sem se zavedel šele čez nekaj let, da sem to storil.

Veliko sem delal na izgradnji svoje notranje discipline, da sem krepko in pozitivno govoril o okoliščinah, v katerih sem se znašel.

Nisem dovolil, da bi v moje zavedanje vstopila negativnost. Nameraval sem vse tiste okoli sebe spraviti v svojo sfero "tako se bo to odvijalo". Čutila sem izjemno podporo duha in čutila

prisotnost duhov okoli sebe. S svojo vizijo sem se počutil ostro in jasno. Strah je bil popolnoma odsoten. Še naprej sem verjel, da bo vse v redu.

Verjamem, da je to, kar sem storil, možno za vsakogar, ne glede na to, ali verjamete v Boga, Jezusa, Budo, Mohameda, Duha ali pa kdaj ali celo v nikogar. Pravzaprav je globina povezanosti z vašim Bogom ali s samim seboj tista, ki omogoča, kar si zamislite.

To se lahko zgodi le, če si dovolite biti ranljivi in si dovolite brezpogojno ljubiti SEBE. To resnično zahteva nekaj, zlasti pogum.

Zahteva opustitev vsakršnega upora.

{Ko se upiram, se dejansko osredotočam na predmet, ki se mu upiram. Kar se mi približuje, me privlači z razlogom in večinoma ne vem, kaj je razlog. Ko se nečemu upiram, se vzdržim doživeti. Ta stvar, ki se ji upiram, je del temeljev, ki mi omogočajo, da svojo prihodnost gradim NA VRH. Ko tega ne dovolim v svoje življenje, potem gre moje življenje v vzorec zadrževanja in kar se upiram, se vedno znova pojavlja.

Podzavestno še naprej privabljam izkušnje, ki mi bodo pomagale, da bom nekoč v svoji prihodnosti zrasel v osebo, ki bi morala biti, ta oseba se bo lahko spopadla s prihodnjo situacijo, na katero vi tukaj in zdaj niste pripravljeni.

Kako pogosto pridemo na neko mesto v svojem življenju in si rečemo: "Ta izkušnja, ki sem jo imel v preteklosti, mi je pomagala, da sem pripravljen na naslednjo dogodivščino v svojem življenju". Ko sprejem izkušnje, ki me pritegnejo v življenje, se skozi življenje premikam svobodno in lahko ter končam na pravem mestu ob pravem času.

Včasih se upiramo razlogu, zaradi katerega nam DRUGI dajo nekaj narediti, običajno zato, ker je to njihov razlog in koristi njim in ne nam. Ko pogledam in seveda bom našel svoj razlog za določeno izkušnjo, potem sprejem izkušnjo in se neham upirati.

Včasih se upiram, ker mi ni jasen moj večji namen, in to je kot, da bi me v temi potisnili, ko ne vidim ničesar in ne vem, kaj je pred mano.

Pomislite ... ko ne vem, kaj je pred mano, se bom želel premikati počasneje, če pa vem, kaj je pred mano in je temno, bom lahko samozavestneje stopil naprej.

Ko razmišljam o svoji izkušnji, ki sem jo doživel, in sem se vprašal, "kaj me je pripravilo za ta trenutek?" potem bom imel navdih, ki mi bo pomagal razumeti, videti, spoznati in čutiti, kako sem bila zaradi prejšnjih izkušenj pripravljena na izkušnjo, o kateri zdaj razmišljam.

Te stvari poučujem že nekaj desetletij in delam na tem, *da bi jih živeli* . }

Nekaj časa sem ležal, držal Ambers za roko in se pogovarjal z Lynette.

Nekoč so me pripeljali na eno stran urgence in nad mano sta stali dve medicinski sestri, ena na obeh straneh vozička. Pogovarjala sta se in ena je rekla, da ima težave z zanositvijo. Poslušal sem in rekel: "Pri tem ti lahko pomagam!" Oba sta bila videti precej šokirana! Pojasnil sem, da distribuiram neverjetne zdravstvene izdelke in odlične izdelke za osebno nego, ki bi ji lahko pomagali. Pojasnil sem, da so to izdelki, ki so zdaj hranili moje telo, da bi se obnovili, in da to niso običajni izdelki. Pojasnil sem, da je pomembno za odstranjevanje toksinov iz njenega telesa in ustavi dajanje bolj. Pojasnil sem, da je veliko izdelkov za osebno nego lahko imajo

potencialno škodljivih sestavin v njih. Pojasnil sem tudi, da v naši hrani ni take prehrane kot nekoč.

Pojasnila sem, da je veliko parov uspešno zanosilo, potem ko so začeli uporabljati te izdelke, in ti pari so mislili, da so morda ravno ti izdelki tisti, ki so naredili razliko. Zato sem ji dal svojo telefonsko številko in ji predlagal, naj me pokliče čez nekaj dni, da ji uredim izdelek. To sem naredil, kot bi ležal na vozičku pripravljen za odhod domov. Vzela je mojo številko, vendar me ni nikoli poklicala ...

Naredili so skeniranje mačk in številne rentgenske žarke. Še vedno sem vztrajal, da ni morfija, dokler se rentgenski žarki ne končajo.

Nato so ponovno naredili vse rentgenske posnetke in skeniranje mačk, ne vem zakaj.

Spomnim se, da sem med prvimi rentgenskimi žarki razmišljal o bolečini in se trudil ostati pri zavesti. Ko so mi povedali, da jih morajo ponoviti, se spomnim, kako sem se sprostil in preprosto sprejel in tako odšel v zen prostor. Ne spomnim se veliko o prvem sevanju rentgenskih žarkov, a precej jasno se spomnim drugega skeniranja mačk in rentgenskih žarkov.

Moja sestra Helen je prišla in se pogovarjala, prav tako Michael, toda ker je bila urgenca, so dovolili le enega, razen Amber, in Lynette sta dovolila vstop z njo.

Klepetal sem o stvareh, res se ne spomnim, razen da sem se prepričal, da je pogovor o običajnih vsakdanjih stvareh, NIČ o nesreči ali mojem stanju.

Vedno sem bil jasen in predan, kako se bo vse odvijalo.

Bilo je zelo pozno, mislim, da je bilo okoli polnoči, ko so me pripeljali na enoto za intenzivno nego, do te stopnje mislim, da sem prejemal morfij, saj se ne spomnim bolečine.

Ena od mojih sestrih prijateljic je bila medicinska sestra na oddelku za intenzivno nego v tej bolnišnici in sestri je nekaj tednov kasneje povedala, da je kirurg medicinski sestri, ki je skrbela zame, povedala, naj me preprosto olajša, saj bom ponoči umrla ...

Dvignili so me na mehko zračno posteljo in zdravnik mi je dal injekcijo morfija neposredno nad prsnico. Rekel je: "To vam bo pomagalo spati".

Rekel sem mu: "Ne bom spal, imam preveč dela." Nenavadno me je pogledal in vprašal "kako to misliš?" Odgovoril sem: "Moram obnoviti telo !!"

Nenehno sem preusmerjal energijo v svoje telo na vse dele, ki so potrebovali zdravljenje. Osredotočil sem se in predstavljal sem, kako se notranji organi obnavljajo in so "normalni". To sem počel neprekinjeno, celo noč. Nikoli nisem zaspal ... preveč zaposlen.

Lynette, Amber, April, Helen in Michael so prišli ločeno in lahko noč. Rekel sem, da jih bom videl zjutraj, govoril sem o njih in o tem, kje so nastanjeni. Rezervirali so se v motel in že pojedli večerjo. Rekel sem lahko noč in jim rekel, da jih imam rad in da bom v redu. Hotel sem jih pomiriti, da jih ni skrbelo, saj sem VEDEL, da bom v redu.

Poklepetala sem z medicinsko sestro na koncu postelje, pogovorov se ne spomnim. (mogoče se spomni).

Nekoč sem rekel, da moram res urinirati. Dala mi je steklenico in ne glede na to, koliko sem se trudil, nisem mogel urinirati vanjo, ko sem ležal. Rekla je, da če mi ne uspe, potem vstavijo kateter. Rekel sem, da se to ne bo zgodilo!

Več kot eno uro sem poskušal lulat v stekleničko, a mi ni uspelo. Nisem uriniral od kosila v nedeljo, več kot 15 ur prej.

Takrat sem dobil idejo, da vstanem in zamudim. Vprašal sem medicinsko sestro: "Ali mi lahko pomagate vstati iz postelje?" in vprašala je "zakaj?" Rekel sem: "Vstal bom in lulil", ona pa "nikakor ti ne dovolim, da vstaneš!"

Rekel sem: "Stojim, ali mi lahko pomagaš vstati iz postelje, ali pa to storim sam!"

Nato mi je pomagala in trajalo je približno 5 minut, da sem stala.

Tam sem stal v pol temi in se z levo roko držal za stojalo za kapljanje in uriniral v stekleničko, ki mi jo je držala medicinska sestra.

Napolnila sem jo in začela se je pretakati na tla. Rekla je: "počakaj in dobil bom drugo steklenico" sem rekel "nikakor se ne ustavim, nimam pojma, kdaj bom to lahko ponovil". Nisem hotel ustaviti toka. Steklenica se je še naprej pretakala po tleh.

Medicinska sestra se je začela smejati in rekla: "Nikoli nisem videla, da bi kdo napolnil eno od teh! Mislim, da ga bom moral samo počistiti! "

Nasmehnila sem se sama sebi, saj smeh na tej točki ni bil možnost. Ta smeh, ki sem ga imel v sebi, je bil zame pomemben.

Trajalo je še 5 minut, da sem se vrnil v posteljo. Z medicinsko sestro sva začela bolj klepetati in spomnim se, da je vprašala, kaj počnem, za kar moram biti budna. Pojasnil sem, zakaj ne spim, in delo, ki ga opravljam.

Posebej sem usmerjal energijo po telesu, videl sem, kako moje telo seva z močno svetlobo in zapolnjuje vsa področja, ki jim primanjkuje svetlobe ali niso tako svetla kot druga.

Tako sem naredil.

Pogledal sem v vesolje in si predstavljal, kako se moje roke raztezajo v vesolje, kot bi zajemal vesolje v objem. To početje mi je pritegnilo toliko energije, da mi je nenehno prekipevalo od rok, zato sem si ob vsakem zamahu predstavljal absolutno obilo te energije, zato sem vedel, da je zame VEČ, kot sem potreboval. Predstavljala sem si, da mi prihaja na vrh glave pri epifizi (pri kroni) in jo premika po telesu tja, kjer sem čutila, da je to potrebno. To sem videl z zalogami hranil, ki jih je moje telo shranilo na različnih mestih v telesu, iz čudovitih dodatkov, ki sem jih jemal. Nekaj let so mi ljudje govorili: "Zakaj jemlješ toliko dodatkov?" in včasih sem se nasmehnila in rekla "Ker zmorem". Vsakič, ko so me vprašali, sem si preprosto zaupal in jih vztrajal. Šele po nesreči sem spoznal, kako pomembno je jemati dodatke za preprečevanje in v primeru nesreč. Večini ljudi primanjkuje hranil, zato mora v nujnih primerih, ko njihova telesa takoj potrebujejo surovine za popravila, telo poiskati od drugod, za katero meni, da ni tako pomembno. Verjamem, da je to sestavni del mojega preživetja.

Včasih sem ponoči postavil ogromen lijak in prosil svoje angele, da mi to energijo usmerijo in pošljejo po lijaku. Na ta način bi lahko preživijo več časa si predstavljate moje telo obnovo in počne vse dejavnosti v moji prihodnosti, da sem mislil, da bom morda želeli storiti.

Sredi osemdesetih sem se odpravil na pohod po Himalaji v Nepal in mi je bil tako všeč in vedno sem se želel vrniti. Od trenutka, ko se je Amber rodila, sem ji pokazal diapozitive potovanja in govoril o tem, kako super bo, ko bomo skupaj to naredili, ko bo stara okoli 20 let, jaz pa skoraj šestdeset. Vedno sem vedel, da bom za to moral biti mlad in imeti močno telo. Večino svojega življenja sem bil bolan ali v bolečinah z zelo slabim hrbtom ali glavoboli itd. To sem videl kot svojo priložnost, da obnovim svoje telo BOLJE, kot je bilo. (Nikoli prej v življenju nisem omenil "pred *nesrečo*".)

Tista noč na intenzivni negi je bila najbolj osredotočena, kar sem jih kdaj imel, in tudi najdaljša, kar sem bil dosledno osredotočen.

Naslednje jutro prsnega koša kirurg prišel na svojih krogih in je veliko ljudi (zdravniki) z njim, okoli 12. Verjetno so bili presenečeni, da sem še živ.

Stal je na koncu moje postelje in pogledal mojo karto. Pogledal me je in rekel "imaš precej resne poškodbe".

Pogledal sem ga nazaj in rekel: "Ali je tako ..." Jasno je bilo, da ne sprejemam izhodišča njegove izjave.

On je odgovoril: "Bom morali vzeti eno in pol pljuč ov in vranico. Ko bom operiral, bom lahko ocenil, ali moram še kaj narediti."

Pogledal sem ga in pokazal nanj, nato pa rekel: "Ali ste torakalni kirurg, kajne?"

Odgovoril je "da"

Ponovno sem s prstom pokazal vanj in rekel naravnost vanj "no, tvoja naloga je, da mi poveš, kaj moram storiti, da se to nikoli ne zgodi". Ko sem mi je rekel sem poudaril, da moj sebe in potem nazaj na njega, za preostali del stavka.

Vsi ljudje z njim so naredili korak nazaj.

Nekaj minut me je tiho gledal, prosil sem svoje angele, naj zagotovijo potrebne informacije, nato pa je tiho in mirno rekel: »Prositate medicinske sestre, da vam pokažejo, kako narediti podprt kašelj in želim izkašljati čim več krvi. Želim tudi, da hodite naokoli in globoko dihate in izkašljate čim več krvi. "

Rekel sem "ok".

Odšel je in z medicinsko sestro sva se preprosto pogledala.

Imel sem zlom prsnice in zlomljena rebra ...

Ideja o kašljanju in globokem dihanju ...

Ležal sem eno uro in zbral pogum, da sem vstal in se sprehodil.

Nato sem medicinski sestri rekla, da potrebujem njeno pomoč, da vstanem iz postelje, in rekla je: "Ne dovolim ti vstati."

Rekel sem: "Doktor je rekel, da moram vstati, hoditi naokoli in globoko dihati, in to bom storil."

Odločno je rekla "ni mislil zdaj"

Odgovoril sem: "Zdaj to počnem in mi lahko pomagaš vstati ali pa vstanem sam."

Na obrazu se je rahlo nasmehnila in mi pomagala. Trajalo je približno 5 minut, da sem si pomagal vstati iz postelje. Stojati tam se mi je zdel velik dosežek. ZELO POČASNO sem se odpravil na pot. En korak vsakih 5 sekund. Globoko sem vdihnila in izkašljala kri, kot sem to že nekajkrat storila v postelji. Vsakič, ko sem izkašljala kri, sem se ustavil. Nato se je spet odpravil. Od postelje sem se oddaljil približno 15 korakov in bil sem popolnoma izbrisan. Nisem imel več energije, obrnil sem se in nisem mogel verjeti, kako daleč se mi zdi postelja. Lotila sem se 15 korakov nazaj do postelje, kot sem se jih lotila prejšnjo noč. Pogledal sem vanj in si predstavljal, kako se moje telo odziva. Vrnila sem se v posteljo in tam ležala okrevala.

Moje telo je bilo neverjetno šibko. V svojem življenju sem pretekel več maratonov in teh petnajst korakov me je izčrpalo bolj kot kateri koli od maratonov.

V nesreči je vsaka mišica v mojem telesu izgubila moč in zdelo se je, kot da sem otrok, ki mora obnoviti moč vsake mišice.

Še naprej sem si prizadeval usmerjati energijo v svoje telo in si predstavljal, kako se moje telo obnavlja.

Medicinska sestra je še vedno sedela na koncu moje postelje in me gledala tako, kot je druga delala celo noč.

Po eni uri sem rekel, da sem pripravljen vse ponoviti. Pomagala mi je in odšel sem. Na koncu sem naredil cel krog okoli enote za intenzivno nego.

Spet sem se vrnila v svojo posteljo popolnoma porabljen.

Ko sem ležala, me je medicinska sestra vprašala: "Ali se zavedaš, kako srečen si?"

Odgovoril sem: "Mislim, da ne, zato me verjetno sprašujete"

Rekla je: "Obstaja nekaj, čemur rečemo hitrost smrti za določene prometne nesreče, kar pomeni, da zaradi te hitrosti in nad vsemi v avtu umrejo vsi. Pri čelnem trčenju v nepremični predmet (kot drog) je smrtna hitrost šestdeset km/h. Ta teden smo imeli tukaj dve ločeni osebi, ki sta imeli popolnoma enako nesrečo kot vi, pri trčenju naravnost v drog. Oba sta delala šestdeset kilometrov na uro in oba sta umrla, vendar ste vi delali 85 km/h in ste živeli. Imate veliko srečo."

Vedel sem, da to ni sreča, ampak tudi začutil, da noče vedeti, kako sem to naredil. Ležal sem tam in vprašal svoje angele "kako to, da sem preživel, oni pa ne?"

Odgovor, ki so ga dobili od njih, je bil jasen in glasil je: "prosili ste za pomoč"

Vprašal sem jih nazaj, "kaj so naredili drugi?"

Rekli so, da "oni s ee pol prihajajo in rekel" Oh, ne !! Umrl bom! ' in umrejo."

Nekaj časa sem ležal in razmišljal o tem.

Razmišljal sem o vsem svojem osebnem razvoju, ki sem ga opravil v zadnjih desetletjih, in o tem, kako sem nameraval odkriti svoje meje (ali neomejenost sebe) in kako sem se naučil zaupati vase in kaj čutim. Ko sem odraščal, sem pomislil, kako me je skrbelo, kaj si drugi mislijo o meni, in ali delam "pravo" stvar. Razmišljal sem o marsičem. Vedel sem, da to ni sreča ...

Ozrl sem se na svoje življenje in spoznal odločitve, ki sem jih naredil, ko so mi vsi govorili, naj ne počnem nekaj, kar *jim* ni všeč, vendar sem vedel, da je to *zame prav*.

Pet let po nesreči sem se v svojem podjetju usposabljal za približno 100 ljudi in začel pripovedovati o času, ko sem se potapljal, potem pa sem sredi usposabljanja nenadoma spoznal,

da če se ne bi potapljal v nebo, sem morda je v nesreči umrl. Stala sem pred sprednjo sobo vidno ganjena in se počutila hvaležna za svojo moč in pripravljenost slediti tistemu, kar v svojem srcu vem, da mi ustreza. Naj z vami delim zgodbo ...

Sredi osemdesetih let (sredi dvajsetih let) sem živel v velikem mestu v deželi Victoria in neke noči sem gledal eno od tistih življenjskih oddaj in tam je bil del Tandem sky potapljanja, kjer se pripnete na nekoga, ki je nekaj tisoč skokov, da bodo vedeli, kaj počnejo, nato pa skočite iz popolnoma dobre ravnine in padite na prosti padec na zemljo. Že leta sem si želel potapljanja z neba, vendar sem vedel, da bi, če bi to naredil sam, verjetno umrl. Imel sem slab občutek, da kabel ne deluje in da se žleb ne odpre. Tako mi s tandemskim potapljanjem v nebo ni bilo treba skrbeti za to, saj se lahko izkušena oseba spopade z vsako situacijo.

Naslednje jutro sem poklical televizijo in ugotovil, kje so skakali v tandem. Bilo je zunaj Sydneyja . No, to je bilo v redu, saj je moj oče živel v Sydneyju in lahko sem šel gor in ostal pri njem ter si sposodil avto. Rezerviral sem let, ga poklical in mu povedal, da prihajam (bil sem dovolj pameten, da mu nisem povedal, zakaj prihajam).

Prišel sem v Sydney štiri dni po ogledu predstave in si sposodil avto ter se dve uri odpeljal do letališča, s katerega so upravljali.

Lahko dodam, da sem imel v tem času veliko težav v zvezi. Všeč mi je bilo to dekle, vendar ni šlo. Bral sem tudi knjigo Richarda Bacha z naslovom Bridge Across Forever. Ta knjiga je govorila o konceptu sorodnih duš in o tem, ali smo res usojeni določeni osebi. Del knjige, ki sem jo prebral v času prihoda v Sydney, je bil, ko Richard ni mogel obvladati odnosa s sorodno dušo in se je povzpel z majhnim letalom z enim motorjem . Zrušil se je in žleb ni deloval. Razmere so bile izjemno takšne, za katere sem se pripravljaj. Spraševal sem se, ali mi je Spirit skušal reči, naj ne sledim, ker bom umrl pred časom. V srcu sem vedel, da je pomembno slediti. Vedel sem, da želim premagati strah pred smrtjo. Vedel sem, da je pomembno. Trajalo je še 20 let, da sem dojel, kako pomemben je. Vem tudi, da sta mi ta dva dneva v Sydneyju močno vplivala na življenje, da sem se prebila skozi strah in da me neznanka ne obvladuje.

Ko sem prišel na letališče, je bilo zasedeno z vzletom letal in povsod se je gibalo ljudi. Bil je lep dan, zelo malo oblakov in sijalo je sonce.

Registriral sem se in plačal denar. Pojasnili so, da denar ni vračljiv. Vzeli so me skozi usposabljanje in mi ustrezali.

Veter se je povečal in nato so mi povedali, da nad določeno hitrostjo vetra ne morejo potapljati, čeprav se redno potapljanje v nebo še dogaja. Čez dan, medtem ko sem čakal, da bo veter popustil, sem prebral svojo knjigo in opazoval, kako se drugo nebo potaplja in tolikokrat obiskal stranišče, da v meni sploh ni ostalo nič ...

Čakal sem ves dan od približno 10. ure do mraka . Bili so najbolj opravičujoči in rekli so, da se bom, če se vrnem ob petih zjutraj, v jutranjih urah vedno pihalo in bom lahko skočil. Rekel sem v redu in odšel domov.

Prišel sem domov in večerjal, vso noč prebral knjigo, želel sem vedeti, če je Richard umrl. Poskušala sem ugotoviti, ali je v knjigi zame kakšno sporočilo. Ta zgodba se je zgodila, preden sem se naučil, kako tako jasno komunicirati , kot zdaj , s svojimi angeli/duhovnimi pomočniki.

Zgodaj sem vstal iz postelje in malo zajtrkoval, saj sem vedel, da se vse, kar se dogaja na tej točki, dogaja naravnost skozi mene ...

Na letališče sem prišel ob petih zjutraj in zrak je bil miren. Fantje so bili presenečeni, da sem se pojavil. Rekli so, da nihče ne bi *nikoli* vrnil naslednji dan. Odpeljali so me v letalo in na vrhu so mi rekli, naj stopim na majhno kovinsko ploščo na vrhu kolesa. Plošča je bila dovolj velika le za eno in pol stopal. **Absolutno prestrašen** sem visel na kovinski palici . Pravzaprav sem se počutil, kot da bi skočil v smrt.

Nisem se nameraval umakniti in če naj bi umrl tukaj in zdaj, naj bo tako. Fant, privezan k meni, je zaklical »Skoči« in jaz sem ga pustila. Takrat sem padel v polzavest. Moje oči so bile odprte, a vse je bilo črno. Nisem se zavestno zavedal svojega okolja, kje sem ali kaj se dogaja. Toda v daljavi sem slišal glas. Glas je kričal name, da sem si dvignil noge, ko sva bila v neredu. Njegova usta so bila tik ob mojem ušesu, vendar je zvenelo, kot da je kilometer stran. Čez nekaj časa sem potegnil noge, ne da bi vedel, kaj se dogaja in zakaj. Zdelo se mi je kot v sanjah in da sem se zvila v položaj ploda in nisem imela pojma, kaj se dogaja ali kje sem. Ko sem zavihal noge, smo se izločili iz vrtljajev in rekel mi je "še sekundo in potegnil bom vrvico".

Bili smo prostim padom na zemljo in sem vedel, da v tej fazi ni bilo *absolutno* nič nisem mogel storiti glede tega. Če bi na tej točki umrl, tega ne bi mogel ustaviti. Zato sem se odločil, da na potovanju uživam . **Sprejel sem svojo situacijo.**

Ozrl sem se in nisem mogel verjeti, kako čudno je, da še vedno doživljaš občutek padca in postajaš hitrejši.

Sčasoma je potegnil vrvico za iztrganje in izpustil sem "hup" !!! Rekel mi je: "Vsi to počnejo". Prispeli smo in pristali v majhnem krogu. Vsi drugi potapljači so prišli do mene in vprašali "Ali ti je bilo všeč?"

Odgovoril sem "Absolutno!"

Nato so rekli: "Torej boš to ponovil?"

Odgovoril sem "ne"

Vsi so me vprašali,

"Zakaj ne?"

Odgovoril sem "ker sem bil tam in to storil!"

Ta izkušnja me je postavila, da sem se lahko znebil strahu pred smrtjo.

Nazaj v bolnišnico na oddelku za intenzivno nego.

Čez dan sem bil še vedno neverjetno osredotočen na ozdravitev samega sebe.

Tretjič, ko sem vstal, da bi hodil in globoko zadihal, sem se odpravil na intenzivno nego. Vsakič, ko sem se odpravil na sprehod, je bila medicinska sestra tik ob meni, pripravljena mi je pomagati, če je bilo potrebno. Nikoli me ni držala med hojo, verjetno je začutila pomen, da to počnem zase.

Tretjič mi je rekla "Kaj vidiš okoli sebe?"

Odgovoril sem: "Veliko nezavednih ljudi"

Približno 16 ur, ko sem bil na intenzivni negi, sem bil edini čas, da sem pogledal katerega koli drugega bolnika, ne da sem jih ignoriral, ampak da niso bili v moji zavesti ali zavedanju.

Nato je rekla: "Zakaj mislite, da je tako?"

Dvignil sem roko do nje, iztegnil dlan in rekel: "Nočem vedeti, osredotočen sem na ozdravitev!"

Nato mi je rekla: " Vsakih 15 minut sem klicala vašega kirurga in mu povedala, da ne spadate v mojo enoto za intenzivno nego". Nasmehnil sem se in se strinjal z njo.

Tokrat sem na sprehodu naredil dva polna kroga velike sobe. V drugem krogu me je vprašala: "Bi se rada tuširala?"

Pogledal sem jo in rekel, da bom in prepričan sem, da bi mi to pomagalo, da se počutim bolje in se počutim sveže.

Ko sem se vrnila v posteljo, je rekla, da bo še malo pripravila vse in da me bo kmalu prišla dobiti. Zdaj me je zapustila sama. Jasen znak, da me vidi, da se izboljšujem (čeprav se tega takrat nisem zavedal).

Pol ure kasneje se je vrnila in me dobila. Vstala sem, še vedno sem potrebovala njeno pomoč, in odšla sva pod tuš.

Slekla me je in me čisto gola usedla na enega od tistih belih plastičnih stolov, ročno prho pa mi dala v roko in rekla, da se bo kmalu vrnila. Nisem se mogel premakniti, vse kar sem lahko storil je, da sem sedel na istem položaju, kot me je ona postavila. Vode sploh nisem mogel premikati.

Zdelo se je, da je za nekaj časa odšla, ko se je vrnila in z glavo pogladila okoli vrat. Vprašala me je, če sem v redu, na kar sem odgovoril pritrdilno.

Nato je rekla: "Tukaj imam nekaj medicinskih sester, ali je v redu, če pridejo?"

Z zelo velikim nasmehom na obrazu sem vprašal "in kaj želijo videti?"

Z ljubkim smehom je odgovorila: "Želijo te videti pod tušem!"

Nasmehnila sem se in rekla: "Tako sem mislila ... prinesi jih!"

Druge medicinske sestre so se vse stisnile v tuš kabino, ko sem sedela gola in držala vrtnico za tuširanje. Moja sestra je dejal, "kako dolgo d o menite, da intenzivni negi je že tukaj?"

Rekel sem: "Ne vem, morda 70 let. "

Rekla je: "Ja, in ti si prvi, ki se je kdaj tuširal. Nismo mogli ugotoviti, zakaj so se tuširali na oddelku za intenzivno nego, kjer ljudje dobivajo kopeli z gobo! "

Vsi smo se smejali.

Nadaljevali so z razlago, kako se je tuš vedno uporabljal kot shramba, zato so ga morali počistiti in očistiti.

Lynette in Amber sta me čez dan pogosto obiskovala.

Okoli 16. ure je prišel redar in me odpeljal z intenzivne nege ter me odpeljal na oddelek.

Ko so me pripeljali na oddelek, sta me Lynette in Amber odpeljala v bolnišnico, vsi skupaj smo večerjali in klepetali o običajnih stvareh.

Tisti ponedeljek zvečer bi najraje spal, toda na oddelku je bila medicinska sestra iz pekla, ki je udarila po vseh pladnjih, krpah in vedrih ter glasno hodila naokoli.

V prsi sem vtiral posebno kremo za zdravljenje in jemal posebne prehranske dodatke, ki jih običajno jemljem vsak dan . Lynette mi jih je prinesla .

V torek zjutraj je prišel redar in me spet odpeljal na rentgen, nato so mi naredili še rentgen prsnega koša in me nato spet pripeljali do postelje.

Vsako uro in včasih pogosteje sem hodil gor in dol po hodnikih, še vedno globoko dihal in še vedno kašljal majhne količine krvi. Bil sem neodvisen in se gibal s počasnejšim tempom kot običajno.

Imela sem nekaj telefonskih klicev in nekaj obiskovalcev. Eden od teh obiskovalcev je bila medicinska sestra na intenzivni negi, ki je bila prijateljica mojih sester.

Ko sem bil na oddelku, je prišla medicinska sestra, ki je opravljala študijo o tem, kaj povzroča poškodbe v hudih prometnih nesrečah, da bi proizvajalci avtomobilov lahko prilagodili zasnovo avtomobilov, da bi zmanjšali te poškodbe.

Postavila je veliko vprašanj
Eno vprašanje je bilo "ali je kaj oviralo mojo vizijo?"
Moj odgovor je bil "da"
Vprašala je "In kaj je bilo to?"
Odgovoril sem: "Moje veke!"

Zapisala je, ne da bi se zavedala, da sem se šalila, nato pa me je pogledala in videla sem, kako me ocenjuje. Nato se je zasmejala.

Nato sem rekel: "prah zračnih blazin mi je preprečil, da bi videl, kam naj avto usmerim na varno"

Medicinska sestra je bila tudi nuna. Z mano se je pogovarjala o tem, kako neverjetno je, da sem živ. Medtem ko me je intervjuvala, je inženir ocenjeval moj avto. Teden dni kasneje, ko sva s prijateljem Michaelom šla pogledat avto in iz njega pobrala nekaj stvari, je moški, ki ga je shranjeval, vprašal »koliko ljudi je v njem umrlo?« Michael je dejal, da nihče ni umrl, in iščete na človeka, ki ga je preživel. Bil je šokiran in rekel je, kako neverjetno je, da sem živ (ali podobne besede)

V sredo zjutraj me je prišel pogledat torakalni kirurg, potegnil zaveso okoli mene in zmajal z glavo na stran in rekel: "Nikoli nisem videl česa podobnega ..."
Na tej točki sem dejansko pomislil: "morda je to slabše od tistega, kar sem si dovolil uresničiti"

Rekel je: "Tako nisem verjel rentgenskim žarkom, ki sem jih naredil včeraj, da sem poklical najboljšega torakalnega kirurga iz Melbournea, on in jaz pa sva bila 24 ur budna, ko sva od nedelje zvečer in včeraj zjutraj brskala po rentgenskih žarkih in se je strinjal z mojo prvotno diagnozo, da sem ti vzela eno in pol pljuč. Strinja se tudi z mojo trenutno diagnozo, da imate zdaj dve popolnoma novi pljuči najstnika, ki nikoli ni kadil. "

Rekel sem "star sem 43 let"
Rekel je: "Vem ..."

Bil sem tako navdušen ... uspelo mi je ...

Vprašal sem "kaj se bo zgodilo zdaj?"

Odgovoril je: "Lahko greš domov"

Vprašal sem "kako kmalu?"

Odgovoril je »čim hitreje. Slišal sem, da delaš zdravilne tehnike in da y ou so tudi ob dodatke, in to jasno se delajo za vas in bi bilo bolje kot doma. "

Ko je eno uro kasneje prišlo moje dvigalo, da me odpelje domov, sem iz svoje bolnišnice odšel iz bolnišnice.

V dveh tednih po nesreči sem se lahko udaril v prsi kot Tarzan.

Moja zlomljena rebra in zlomljena prsnica so se lepo cenili.

Ali ne bi bilo neverjetno, če bi vsi zaupali sebi in idejam in navdihom, ki jih poberemo?

Koliko res zaupamo sebi?

Vem, da v preteklih letih, saj 1987 prepričanja in zaupanje imam v sebi in kaj sem sposoben , se je močno povečala. To je predvsem zaradi istega dela, ki ga zdaj delim prek www.enjoyinnerpeace.com.au Na tem spletnem mestu je veliko predmetov, ki vam omogočajo , da nadaljujete svojo duhovno rast doma, ali če delite z drugimi mislečimi ljudmi na isti poti.

Če se želite naučiti delati s svojimi duhovnimi vodniki, kot je Janez, ali če želite izvedeti več o tem, kdo ste, od kod prihajate , kam greste in zakaj ste tukaj , pojdite na h spletno mesto www.enjoyinnerpeace.com.au

Enkrat na njegovem spletnem mestu

Najprej si oglejte 20 -minutni video na zavihku Naša zgodba

Drugič, kupite e -knjigo.

Tretjič, domači študijski program , ki ga lahko opravljate sami , lahko kupite v svojem domu

Četrtič, naročite se na individualni posvet za orientacijski profil, kjer vzpostavite /izboljšate jasno dvosmerno komunikacijo s svojimi duhovnimi pomočniki.

Ovisno od tega, kako daleč želite nadaljevati svojo duhovno rast, je na voljo več kot 600 tečajev o duhovnosti in številnih drugih storitvah.

Raziščite spletno stran www.enjoyinnerpeace.com.au in če imate kakršna koli vprašanja, preprosto vprašajte .

Janez potuje po svetu in uči ljudi, kako se pogovarjati s svojimi duhovnimi vodniki, zaupati vase, najti svoj življenjski namen in pogumno ga uresničiti.

Če želite, da John pride na vaše območje, se obrnite na njega ali njegovo osebje na spletnem mestu www.enjoyinnerpeace.com.au .

Tudi če ste tudi tekoče govori angleško in obstajajo napake v translati na iz angleške različice te prevedeno različico prosim povej mi pisarniško znanje in če ste srečni, da ponovno preverite prevod za nas, potem bomo srečno naprej različica beseda dokument da uredite. Že vnaprej se vam zahvaljujemo za pomoč 😊

1 od 18